

ülsz a széken mellette, hallgatod, nagyon halkán beszél, nézed a kezét szép hosszú újjak, már csak csontok és ízület, de még rajzolnak. papírokat húz elő, könyvet a francia farm-építészetéről, aztán a színes vázlatok, fürdőszoba metszet szabadkézzel, grafittal, a mosdó szifonján megcsillan a fény és fel kell röhögni mert hihetetlen ahogy színes ceruzával alázza a halált. vagy nem is alázza, szelídíti, - a lábához húzza és türelemre inti. aztán felnevet Ő is, és a nevetéstől visszatér pár pillanatra valami régi kép, megint él az arca. aztán a szeretetről beszél és a barátokról és a családról, a szüleiről, a gyerekeiről és Erzsiről, a nyugalomról és a megtalált boldogságról. aztán egy kicsit az autókról, főleg persze az alfa romeo, és claude lelouch 1972.-es hajnali párizsi rohanásáról. nem szomorú, nem mérges, nem elkeseredett. szelíd és győztes. csak a szemét nézed, mert az nem változott, ugyanaz az erő, ugyanaz a hit sugárzik belőle mint azelőtt. mert bár a testét már idegen hatalom bitorolja, a vár utolsó védőjeként még Övé a zászló az öregtoronyban. odahordott mindent ami fontos, néhány nagy dolgot és milliónyi apró, jelentéktelennek tűnő kacatot, kézfogásokat és csókokat, nézéseket és rajzokat, vitákat és egyetértéseket, motorozásokat és sétákat, magányos teázásokat és vad borivásokat. mindent. és a szemébe nézve látod, hogy ezekből a kőkemény kövekből már felépítette a bevehetetlen belső várat és már tudod, hogy az utolsó bástya az övé marad. örökre.

2009-12-31 vadász bence